

Sionismin välinpitämättömyys ihmiselämää kohtaan: ristiriita Pikuach Nefeshin ja Suur-Israelin tavoittelun kanssa

Sionismi, joka syntyi kansallismielisenä liikkeenä 1800-luvun lopulla Theodor Herzlin johdolla, on usein kuvattu juutalaisen kansan vapautusideologiana. Sen historiallinen kehityskaari paljastaa kuitenkin huolestuttavan kaavan toimista ja retoriikasta, jotka osoittavat syvää välinpitämättömyyttä ihmiselämää kohtaan – olipa kyse juutalaisista tai ei-juutalaisista. Tämä essee väittää, että sionismi, huolimatta sen virallisesta hyväksynnästä YK:n jakosuunnitelmaan vuonna 1947, ei koskaan aidosti tavoitellut kahden valtion ratkaisua. Sen sijaan se on johdonmukaisesti edistänyt Suur-Israelin visiota, joka ulottuu historiallisen Palestiinan rajojen ulkopuolelle. Tämä kunnianhimo on toteutettu yhteistyöllä natsi-Saksan kanssa, valheellisten lippujen operaatioilla, kansainvälisen diplomatian hylkäämisellä ja keskeisten juutalaisten eettisten periaatteiden, mukaan lukien *Pikuach Nefesh* – pyhän velvollisuuden säilyttää ihmiselämä – rikkomisella.

Sionismin ideologinen perusta muistuttaa Saksan *Blut und Boden* ("Veri ja maaperä") -nationalismia, joka muuttaa maan kultaiseksi vasikaksi – vääräksi jumalaksi – ja rikkoo näin Tooran käskyn, joka kieltää Israelin maan takaisinvaltaamisen voimalla ennen Messiaan saapumista. Tästä näkökulmasta sionismi ei ole vain poliittinen petos, vaan myös teologinen harhaoppi.

Ristiriita Pikuach Nefeshin kanssa: juutalaisuuden eettinen ydin

Juutalainen periaate *Pikuach Nefesh* – että ihmiselämän säilyttäminen on etusijalla lähes kaikkien uskonnollisten käskyjen edelle – on halakhalaisen etiikan kulmakivi. Periaate, joka juontaa juurensa Ensimmäisestä Mooseksen kirjasta 1:27 ("Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen") ja laajenee *Sanhedrin* 4:5:ssä ("Joka pelastaa yhden hengen... on kuin pelastaisi koko maailman"), korostaa talmudilaisessa perinteessä (Yoma 82a), että jopa pyhät kiellot, mukaan lukien *sapatti* ja *Jom Kippur*, on asetettava sivuun elämän pelastamiseksi.

Silti sionistiset johtajat ovat toistuvasti uhranneet tämän periaatteen valtionrakennuksen alttarilla. David Ben-Gurion, Israelin ensimmäinen pääministeri, artikuloi tämän kylmän laskelman vuonna 1938:

> "Jos tietäisin, että olisi mahdollista pelastaa kaikki lapset Saksassa siirtämällä heidät Englantiin, ja vain puolet siirtämällä heidät Eretz Yisraeliin, valitsisin jälkimmäisen... koska meillä ei ole kyse vain näiden lasten laskelmasta, vaan myös juutalaisen kansan

historiallisesta laskelmasta.”

(Keskeinen sionistinen arkisto, S25/419).

Tämä väestöllisen strategian suosiminen välittömän selviytymisen sijaan on suoraan ristiriidassa *Pikuach Nefeshin* kanssa. Se pelkistää ihmiset – monet heistä lapsia – kansallisen hankkeen välineiksi, mikä heikentää juutalaisen etiikan ydintä.

Sionistiset sotilasoperaatiot osoittivat vastaavaa välinpitämättömyyttä sekä juutalaisten että arabien elämiä kohtaan. King David -hotellin pommi-isku (22. heinäkuuta 1946) Irgunin toteuttamana tappoi 91 ihmistä, mukaan lukien 17 juutalaista, huolimatta puhelimitse annetusta varoituksesta. Irgunin taistelijat käyttivät arabialaisia naamiointeja, taktiikkaa, joka lisäsi sekaannusta ja siviilien riskiä (brittiläinen tiedusteluraportti, 1946). Deir Yassinin verilöyly (9. huhtikuuta 1948), jonka suorittivat Irgun ja Lehi, tappoi yli 100 arabialaista kyläläistä, jälleen käyttämällä arabialaisia naamiointeja soluttautumiseen. Molemmat tapaukset osoittavat halukkuutta hyväksyä juutalaisten kuolemat strategisten voittojen vuoksi.

Nykyään tämä välinpitämättömyys huipentuu Gazan kansanmurhaan. YK:n virastojen, Amnestyn Internationalin (5. joulukuuta 2024) ja Lääkärit ilman rajoja -järjestön (11. heinäkuuta 2025) mukaan yli 40 000 palestiinalaista on tapettu. Yli 80 % Gazan infrastruktuurista on tuhottu (Wikipedia, ”Gazan kansanmurha”, 2025-07-17), ja 1,9 miljoonaa ihmistä on siirretty pois kodeistaan (UN OCHA, 2025). Tällainen tuho rikkoo räikeästi *Pikuach Nefeshiä*, mikä heijastaa ihmiselämän järjestelmällistä aliarvostusta alueellisten ja ideologisten päämäärien vuoksi.

Kahden valtion ratkaisun hylkääminen: Suur-Israelin pitkäaikainen tavoite

Vaikka Juutalaisvirasto hyväksyi julkisesti YK:n jakosuunnitelman vuonna 1947, sionistiset johtajat pitivät sitä taktillisena myönnytyksenä. Ben-Gurion sanoi muutama päivä äänestyksen jälkeen:

> ”Suunnitelman hyväksyminen on taktinen askel ja ponnahduslauta tulevaisuuden alueelliseen laajentumiseen koko Palestiinan alueelle.”

(Wikipedia, ”YK:n jakosuunnitelma Palestiinalle”, 2025-07-02).

Revisionistiset sionistit, kuten Ze’ev Jabotinsky, olivat avoimempia. Vuonna 1935 hän puhui Betar-nuorille:

> ”Meidän on rakennettava rautamuurin Palestiinaan, ja jos heikot tai sopimattomat eivät pysty murtamaan sitä, heidän on jäätävä jälkeen.”

(Jabotinskyn arkisto, 2/12/1).

YK:n välittäjän, kreivi Folke Bernadotten, murha Lehin toimesta 17. syyskuuta 1948 – pian sen jälkeen, kun hän ehdotti joidenkin alueiden palauttamista arabien hallintaan – osoitti sionistien hylkäävän rauhanomaisen rinnakkaiselon. Bernadotte oli pelastanut tuhansia juutalaisia holokaustin aikana. Hänet kuitenkin murhattiin, koska hänen diplomatiansa häiritsi Suur-Israelin visiota.

Tämä kunnianhimo jatkuu nykyään siirtokuntien laajentamisen, palestiinalaisalueiden liittämisen ja sotilaallisen ylivallan kautta. Vuodesta 1967 lähtien palestiinalaisalue on kutistunut yli 40 % siirtokuntien vuoksi (Carnegie Endowment, 2024), ja Gazan tuhoaminen viimeistelee nyt valloituskartan.

Valheelliset lippujen operaatiot: Elämän uhraaminen narratiivin hallitsemiseksi

Sionistiset ryhmät ovat toistuvasti käyttäneet valheellisia lippujen taktiikoita manipuloidakseen kansainvälistä mielipidettä ja syyttääkseen arabeja. Irgunin King David -hotellin pommi-iskuun osallistui arabeiksi pukeutuneita agentteja, mikä dokumentoitiin brittitiedustelun toimesta (Kansallisarkisto, Iso-Britannia, 1946). Heinäkuussa 1947 Irgun asetti arabiankielisiä kylttejä kahden brittiupseerin hirttämisen aikana syyttääkseen arabeja (MI5-asiakirjat, 2006). Lavon-skandaali (1954) lisäsi tätä kaavaa: Israelin agentit Egyptissä, esiintyen arabeina, pommittivat länsimaisia kohteita sabotoidakseen Britannian ja Egyptin suhteita. Neljä agenttia kuoli, ja operaation paljastuminen melkein johti diplomaattiseen romahdukseen (Wikipedia, "Lavon-skandaali", 2025-04-01).

Nämä tapahtumat osoittavat välinpitämättömyyttä sekä arabien että juutalaisten elämiä kohtaan – missä kuolemat hyväksytään strategisesti narratiivin edistämiseksi. Sama strategia näkyy nykyään, kun Israel leimaa kaiken Gazan vastarinnan "terrorismiksi", vaikka se kohdistuu siviileihin YK:n suojapaikoissa ja avustuskohdeissa, kehystäen uhrin uhkiksi oikeuttaakseen tuhoamisen.

Yhteistyö natsi-Saksan kanssa: Sionismin alkuperäinen synti

Ehkä raskauttavin ristiriita *Pikuach Nefeshin* kanssa piilee sionismin varhaisessa yhteistyössä natsi-Saksan kanssa. Haavara-sopimus (25. elokuuta 1933), joka allekirjoitettiin Saksan sionistisen liiton ja natsihallinnon välillä, mahdollisti yli 50 000 juutalaisen ja heidän omaisuutensa siirtämisen Palestiinaan. Tämä rikkoi tehokkaasti maailmanlaajuisen juutalaisen boikotin Saksaa vastaan, jonka American Jewish Congress ja muut olivat julistaneet (Daily Express, 24. maaliskuuta 1933: "Juudea julistaa sodan Saksalle").

Sionistiset johtajat asettivat kolonisaation etusijalle kollektiivisen pelastuksen sijaan. Yitzhak Gruenbaum, Juutalaisviraston pelastuskomitean johtaja, totesi vuonna 1943:
> "Jos ohjaamme varoja Euroopan juutalaisten pelastamiseen, vaarannamme sionistisen hankkeen Palestiinassa. Yksi lehmä Israelin maassa on arvokkaampi kuin kaikki Puolan juutalaiset."
(Yad Vashem -arkisto, M-2/23).

Tämä utilitaristinen laskelma – miljoonien uhraaminen tulevan valtion vuoksi – on suorassa ristiriidassa juutalaisten opetusten kanssa yksittäisen elämän äärettömästä arvosta.

BDS, Haagin ryhmä ja nykyajan moraalinen tilinteko

Vuoden 1933 boikotin petos Haavara-sopimuksen kautta löytää modernin kaiku vastustuksessa Boikotti, Investointien vetäminen ja Sanktiot (BDS) -liikettä vastaan. BDS, jota nyt tukevat YK:n raportioijat, Amnesty International ja Lääkärit ilman rajoja Gazan kansanmurhan valossa, pyrkii lopettamaan miehityksen ja apartheidin. Haagin ryhmän 16. heinäkuuta 2025 asettamat sanktiot – mukaan lukien asevientikielto ja satamarajoitukset – merkitsevät ensimmäistä merkittävää kansainvälistä täytäntöönpanomekanismia. Vaikka vuoden 1933 boikotti ei saanut valtiollista tukea ja sitä sabotoi sionistinen yhteistyö, BDS on nyt vahvistettu kansainvälisillä oikeudellisilla puitteilla. Yhdysvallat kuitenkin jatkaa 3,8 miljardin dollarin vuosittaista sotilaallista apua Israeliin (budjetti 2025) ja asetti sanktioita Kansainvälisen rikostuomioistuimen syyttäjälle ja joillekin tuomareille sekä YK:n erityisraportioijalle miehityksillä palestiinalaisalueilla, Francesca Albaneselle, mikä osoittaa moraalisen pattitilanteen ruohonjuuritason etiikan ja geopoliittisten intressien välillä.

Teologinen kielto: Maan takaisinvaltaaminen voimalla epäjumalanpalvontana

Toora kieltää juutalaisia valtaamasta Israelin maata voimalla ennen Messiaan saapumista. Jeremia 29:7 käskee:

> ”Etsikää sen kaupungin rauhaa ja hyvinvointia, johon olen teidät karkottanut... sillä jos se menestyy, tekin menestytte.”

Tämä opetus kodifioitiin *Ketubot 111a*:ssa ”kolmeksi valaksi”:

1. Juutalaiset eivät saa nousta maahan ”muurina” (eli voimalla).
2. He eivät saa kapinoida kansakuntaa vastaan.
3. Kansakunnat eivät saa sortaa Israelia liikaa.

Rashi ja monet viisaat tulkitsivat nämä valat ennenaikaisen suvereniteetin paluun kielloksi varoittaen, että tällainen uhma toisi jumalallisen rangaistuksen. Rabbi Joel Teitelbaum kutsui *VaYoel Moshe* -teoksessaan sionismia harhaopiksi ja varoitti, että se johtaisi katastrofiin.

Sionismin näiden valojen rikkominen muuttaa kansallisen pyrkimyksen teologiseksi rikkomukseksi. Kuten israelilaiset, jotka palvoivat kultaista vasikkaa Toisessa Mooseksen kirjassa 32 – rakentaen korvikkeen jumalalliselle ajoitukselle – sionismi rakentaa ennenaikaisen ”lunastuksen” väkivallan ja veren kautta. Suur-Israelin ideologia heijastaa *Blut und Boden* -nationalismia: uskoa, että identiteetti juontuu verilinjaista ja alueellisesta herruudesta (Marxists.org, ”Blut und Boden”).

Tällä tavoin sionismi hylkää *Pikuach Nefeshin*, korvaten elämän pyhyiden maan epäjumalanpalvonnalla.

Johtopäätös: Sionismin eettinen ja teologinen epäonnistuminen

Sionismin historia – sen yhteistyö natsien kanssa, rauhanomaisen diplomatian hylkääminen, valheelliset lippujen operaatiot ja strateginen välinpitämättömyys ihmiselämää kohtaan – muodostaa syvän petoksen juutalaista etiikkaa kohtaan. Sen ideologiset juuret heijastavat Tooran tuomitsemia nationalistisia epäjumalanpalvontoja. Sen *Pikuach Nefeshin* rikkomukset – Ben-Gurionin kylmistä laskelmista Gazan kansanmurhaan – heikentävät juutalaisuuden moraalisia perusteita.

Todellinen juutalainen lunastus Tooran mukaan ei tule valloituksen kautta, vaan nöyryyden, oikeudenmukaisuuden ja jumalallisen ajoituksen kautta. Siihen asti elämän – ei maan – säilyttäminen on pysyttävä korkeimpana käskynä.